

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Idunna. En Nytaarsgave for 1811

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 69. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1810_148A-txt-shoot-idm2872/facsimile.pdf (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

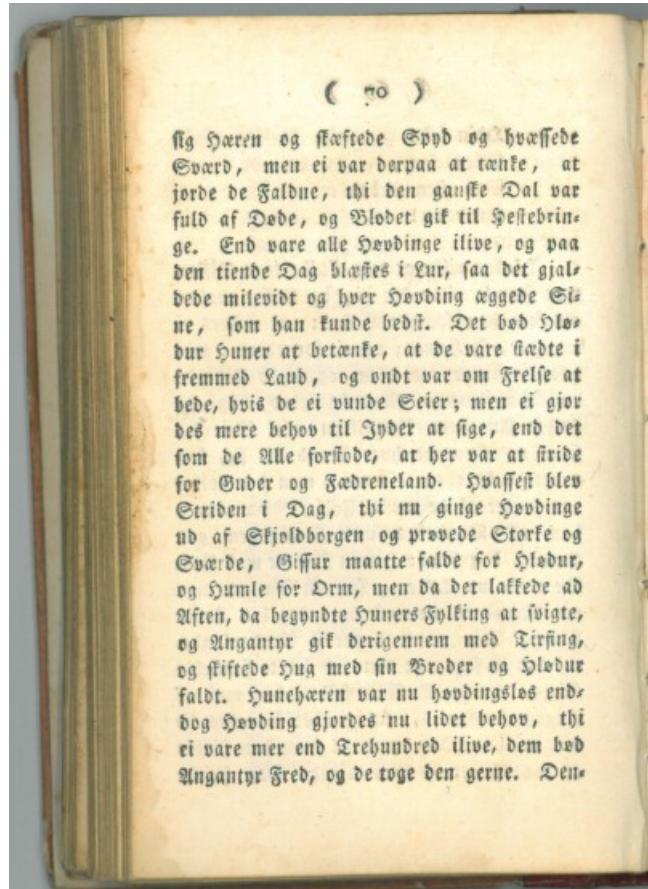
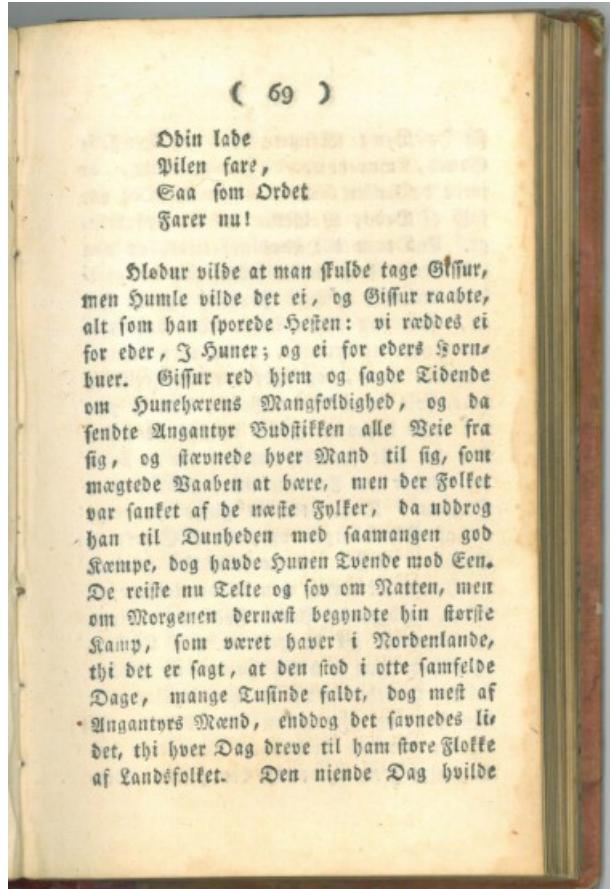
(69)

Odin lade
Pilen fare,
Saa som Ordet
Farer nu!

Hlodur vilde at man skulde tage Gissur, men Humle vilde det ei, og Gissur raabte, alt som han sporede Hesten: vi ræddes ei for eder, I Huner; og ei for eders Horns buer. Gissur red hjem og sagde Tidende om Hunehærens Mangfoldighed, og da sendte Angantyr Budskillet alle Veie fra sig, og stævnede hver Mand til sig, som mægtede Vaaben at bære, men der Folket var sanket af de næste Fylker, da udrog han til Dunheden med saamangen god Kæmpe, dog havde Hunen Tvende mod Een. De reiste nu Telte ogsov om Natten, men om Morgenens dernest begyndte hin kerte Kamp, som varet havde i Nordenlande, thi det er sagt, at den sidst i otte samfelde Dage, mange Tusinde faldt, dog mest af Angantyr's Mand, enddog det savnedes lidet, thi hver Dag drevne til ham store Glokke af Landsfolket. Den niende Dag hvilte

(70)

sig Hæren og skæfede Spyd og hvæssede Sværd, men ei var deryaa at tenke, at jorde de Faldu, thi den ganske Dal var fuld af Dode, og Bloder gik til Pestebring. End vare alle Hædinge ilive, og paa den tiende Dag blæstes i Lur, saa det gjalde milevidt og hver Hæding øggede Sine, som han kunde bedst. Det bodt Hlodur Huner at betænke, at de vare stædte i fremmed Land, og ondt var om Frelse at bede, hvis de ei vunde Seier; men ei gjor des mere behov til Hyder at sige, end det som de Alle forsøde, at her var at stride for Under og Fædreneland. Hvæsst blev Striden i Dag, thi nu ginge Hædinge ud af Skjoldborgen og prøvede Størke og Sværd, Gissur maatte falde for Hlodur, og Humle for Orm, men da der lakkede ad Aften, da begyndte Huners Fylking at svigte, og Angantyr gif derigennem med Tirsing, og skifte Hug med sin Broder og Hlodur faldt. Hunehæren var nu hædplingslos end dog Hæding gjordes nu lidet behov, thi ei vare mer end Trehundred ilive, dem bod Angantyr Fred, og de toge den gerne. Den-

(71)

anden Morgen løb Angantyr Valstebet ryde
ve, og ei blev fundet en levende Mand,
thi de som ei selv kunde bære sig derfra,
vare druknede i Blod. Hlodurs Lig blev
fundet paa en Holt, og der Angantyr kom
til, stod han der tiende lange og stirrede
paa det beveget i Sind, men der han
maatte komme til Orde, mælde han saa:

Broder! Broder!
Jeg dig bed
Guld og Meer,
Mænd og Lande;
Nu ei har du
Guld, ei Glæde,
Lidet Land at
Bygge paa.

Du vilde have
Halve Tirsing,
Nær ved Hjerte
Heelt du sikt det,
Heel er Tirsing,
Du i Evede
Halve Klovet.

